

Den sanna som jag älskar här,
den kan jag aldrig få, En önskan
förhinder det, att hvar de än förmå;
Men Gud han lönar den igen, som

4.

Om himlen mig det barmhärtigt
jag aldrig funnat tro, Att en så stor
otrackhet uti ditt hjerta bodt; Men
nu så barmhärtigt se ut, liksom var
wänstap flut, Den sanna som
fört varit wärmt, han barmhärtigt
fall. :.

3.

Den sanna som nu gott barmhärtigt
afstodt, Den sanna som jag wäl
wänt, som sanna wänt sig. I dag
är du här, i morgon der, alla håller
du lita för: Den sanna, som ditt
hjerta barmhärtigt wänt barmhärtigt.

2.

En wisa jag nu sjunga vill, fast
tiden görs mig tung, Galt wärdet är be-
traktat som jag är så ung,
att trösta fram i wärdet här med
du, sorg och fört besvär: De wäl de
flora som de smid i den de flora så,
En lön de flora så.

Den sanna

Det blir för sent att angöra sig
när sinnen tagit flut, Galt, angöra
sitt men du är ung och wäl wäl
ut: Galt, angöra, för men tider är, en
wän den du kan hålla för: En sanna
föregår din ungdom, se ut till dig

7.

En sanna som jag i all min bar dig
fästigt älskar här, Den sanna som jag
wänt, som sanna wänt sig. I dag
är du här, i morgon der, alla håller
du lita för: Den sanna, som ditt
hjerta barmhärtigt wänt barmhärtigt.

6.

En sanna som jag i all min bar dig
fästigt älskar här, Den sanna som jag
wänt, som sanna wänt sig. I dag
är du här, i morgon der, alla håller
du lita för: Den sanna, som ditt
hjerta barmhärtigt wänt barmhärtigt.

5.

gera bär, All motgång som jag
undt; Men Gud som är min glädje,
När jag bedröfwad är, Han kan och
båda hjälpa, Att lewa hwar för sig.

9.

Men Herren kan wäl löna, Den
som otrogen är, Den som en sådan
falskhet, Ut i ditt hjerta bär; Han kan
alldrig bli osönt, Hos Gud i himme-
len, För det han här i tiden, Bedra-
git har sin wän.

10.

Nu slutar jag att sörja, Wärd
min bästa wän, Jag dufar dig all
glädje, Som ut i wärlden är; Jag kan
ei mera göra, An bedja wäl för dig,
Fast jag med sorg och ångstan, Stall
wandra här min tid.

11.

Nu slutar jag min wisa, Nu
ändar jag min sång, Jag beder till
den Högste, Min tid han ei blir lång;
Den sanna som sig tänker, En tro-
gen gose så, Den sanna bär han
hålla, Som hon kan lita på.

Trenne alldeles nya

Kärleks = Wisor,

Den Första:

Det wärte upp en lilja uti den
gröna dalen, &c.

Den Andra:

En wisa jag nu sjunga vill, fast
tiden görs mig tung, &c.

Den Tredje

Äf hjertat jag dig älskar, I all
min lefnads tid, &c.

Sjunga under sina egna behagliga melodier.

WESTERÅS, 1837.

T. N. BJÖRKBOM'S FÖRLAGSREKON

Exemplaret kostar 2 Rik. Banko.

Englaras sång!
den, så trösta mig i himmelen
mer du mig trogen allt ända till dö-
mig så beständigt och tung; Men blif-
far mer el' ljunga, En tiden han gör
nu flutar jag min vilja, jag or-

8.

jag hade ett dyg till
helt i det försvunna; Jag hade
förlorat: Det är jag som
ljunga, Mitt hjerta jag hade på mig
nu av jag och, jag vill att

7.

Det jag så högt och
fyllt jag sitt och låg i
jag fördes till svärts
te från strängs, Med tröst
Mitt om en högtidsstund jag re-

9.

Det jag så högt och
fyllt jag sitt och låg i
jag fördes till svärts
te från strängs, Med tröst
Mitt om en högtidsstund jag re-

5.

Det värte upp en lilja uti den gröna
dalen, Så kom der en owån och tog
henne bort, Den owån jag alldrig för-
glömmar: Han lägger mig i grafven,
ja, i grafven innan fort.

2.

De liljor och de blader, de göra
mig hjertligt gläder Swar gång jag
mig gånger till Rosendelund. Kan
hända det mången mig wille förmena,
Att ega den sköna: att wakna ungdom!

3.

Gläder du dig att mina tårar rin-
na Ifrån mina ögon allt neder på kind;
Men ett år ändå, som något mig trö-
star, Att himmelen för penningar all-
drig kan bli din.

4.

En gång när jag dörr och blir
lagd uti grafven, Så får du väl
sörja och gråta efter mig; En gång
också, på den yttersta dagen, Får du
belöning som du handlat har med mig.

Min tårar kastar runnit,
Gud mitt hjerta är, Att jag el' blif-
tergiffwer, Den wån jag håller för;
Sag du mig, Dig, Säg du mig

4.

Men om det skulle hända, Att du
mig har förgifvit, Säg jag så många
gångar, Säg jag för dig allt; Du
mig ditt hjerta giffit, Det har
du tagit igen, Det har du nu befun-

3.

Att om jag kunde träffa Den för-
sten så svar, Som mången kan väl
bara Mitt sin ungdoms år; Den som
sin wån bortmiffat, Sin glädje el'
mera får, En sådan som jag vill

2.

Att om jag kunde träffa Den för-
sten så svar, Som mången kan väl
bara Mitt sin ungdoms år; Den som
sin wån bortmiffat, Sin glädje el'
mera får, En sådan som jag vill

Den är det

i himmelen, För det du här i tiden,
Har varit min bästa wån.

5.

Som solen hon skönt lyser, På
himlarymden klar, Så brinner och
den kärlek, Som du sjelf upptändt
har; Att om jag kunde sluta, Dig
alldeles ur mitt sinn', När andra skola
dig äga, Och du blir icke min.

6.

Swart skall jag taga wågen, Swart
skall jag finna ro, När du mig öfwer-
giffwer, Swart skall jag finna bo; El'
fogeln uti buren, När som hon saknar
qvist, Som Turturdufwan flagar, När
hon sin maka mist.

7.

Sagt mången kan väl tänka uti
sitt sinne så: Det finnes flera wänner,
Då jag ej dig kan få; Men denna
kärlekslåga, Som du sjelf upptändt
har, Kan alldrig mer utslodna, Förr
än jag läggs i graf.

8.

Mitt hjerta bär stor ångstan,
Jag suckar gansta tungt, Och wille